

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/2B, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V TOWER Prague, a. s.**, se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, zastoupené JUDr. Romanem Šnyrchem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Strži 1702/65, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2007, čj. 3612/2007, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2015, čj. 8 A 59/2013 - 154,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2015, čj. 8 A 59/2013 - 154, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Společnosti LANCASTER, a. s., Pivovarský holding, a. s. a hlavní město Praha podaly dne 31. 1. 2005 společnou žádost o vydání závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 a 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „zákon o státní památkové péči“), kterým by byly připuštěny z hlediska zájmů státní památkové péče zamýšlené práce v případě stavby EPOQUE PANKRÁC – bytový dům, Praha 4, Pankrác. Magistrát hlavního města Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále též „magistrát“) nejprve závazným stanoviskem ze dne 10. 10. 2005 připustil bez podmínek přípravu zamýšlených prací. Uvedené závazné stanovisko bylo následně zrušeno v

přezkumném řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 6. 2006, které nabylo právní moci dne 17. 10. 2006, po rozhodnutí ministra kultury o rozkladu.

[2] Magistrát poté začal jednat jako s účastníky řízení s žalobcem a s dalším občanským sdružením (Pankrácká společnost) a rozhodnutím ze dne 9. 1. 2007, čj. MHMP 25087/2005/Cír, vydal v dané věci opět souhlasné závazné stanovisko; zároveň stanovil tři omezující podmínky. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil rozhodnutí magistrátu ze dne 9. 1. 2007 tak, že zrušil omezující podmínku č. 3, ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Proti rozsudku městského soudu podal žalobce kasační stížnost.

[3] Při předběžném projednávání věci Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud při vypořádání jedné ze zásadních žalobních námitek, jež se vztahuje k otázce podjatosti úředníků magistrátu, kteří v dané věci rozhodovali, založil svou argumentaci na závěrech vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, čj. 2 As 21/2004 – 67, č. 503/2005 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). Jelikož závěry vztahující se k otázce podjatosti úředníků územně samosprávných celků obsažené ve shora citovaném rozsudku první senát nesdílel, v řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 89/2010 tyto závěry zpochybnil a předložil svůj odlišný právní názor k posouzení rozšířenému senátu zdejšího soudu. Rozšířený senát usnesením ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010 – 119, o předložené právní otázce rozhodl. Následně první senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 91/2011 - 199 zrušil napadený rozsudek městského soudu, a to kvůli jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve vztahu k námitce podjatosti úředních osob magistrátu a dalších kasačních námitek, přičemž městský soud zavázal svým právním názorem i názorem rozšířeného senátu.

[4] Městský soud (nyní napadeným) rozsudkem ze dne 25. 6. 2015, čj. 8 A 59/2013 - 154 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že s ohledem na závěry rozšířeného senátu nemůže souhlasit s žalovaným, že by úřední osoby rozhodující o daném záměru nebyly podjaté. Naopak jejich účastí na jednání u tzv. „kulatého stolu“, kterého se zúčastnila politická reprezentace samosprávy, se tyto úřední osoby staly vyloučenými z rozhodování o záměru pro podjatost. Dále konstatoval, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný blíže nezabýval argumenty Národního památkového ústavu, kterému však v průběhu správního řízení vytýkal nedostatečnou argumentaci k posouzení dotčenosti zájmů státní památkové péče u daného záměru. Napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným rovněž z důvodu opomenutí vypořádání se s žalobními námitkami týkajícími se vyjádření Výboru světového dědictví.

[5] Po podání žádosti o vydání závazného stanoviska přešly části obchodního jmění společnosti LANCASTER a. s. v důsledku rozdělení na nástupnické společnosti EPOQUE HOTEL a. s., IČ: 27455858, a EPOQUE-LANCASTER a. s., IČ: 27415171. Část jmění, která se týkala projektu EPOQUE PANKRÁC – bytový dům, přešla na nástupnickou společnost EPOQUE-LANCASTER a. s. Obchodní firma nástupnické společnosti se změnila s datem zápisu změny v obchodním rejstříku 2. 6. 2015 na obchodní firmu V TOWER, a. s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“).

II. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a replika žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení včasnou kasační stížnost (dále jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl, že napadá rozsudek městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož městský soud opomněl zohlednit vyjádření stěžovatele ze dne 23. 10. 2013 v odůvodnění rozsudku. Rozsudek je rovněž nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky v souvislosti s podjatostí úředních osob magistrátu.

[7] Po zrušení rozsudku a vrácení věci městskému soudu doručil stěžovatel osobně na podatelnu soudu obsáhlé vyjádření k žalobě, ve kterém namítal mj. nedostatek aktivní legitimace žalobce. Soud se však touto námitkou, resp. celým vyjádřením nikterak nezabýval v odůvodnění napadeného rozsudku, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Rovněž zdůraznil, že postupem soudu bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, přičemž odkázal na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu zabývající se touto problematikou. Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje i v tom, že městský soud bez uvedení jakýchkoli nových skutečností ve věci zcela obrátil právní posouzení oproti svému dřívějšímu právnímu posouzení v jeho rozhodnutí.

[8] Nezákonnost rozsudku spatřuje i v nesprávném posouzení právní otázky podjatosti úředních osob správního orgánu prvního stupně. S poukazem na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010 - 119, dále uvedl, že soud si bez zjištění skutkového stavu věci a bez relevantních důkazů sám subjektivně určil, že zde byl důvod pochyb o nepodjatosti úředních osob, pokud tyto se před vydáním rozhodnutí v dané věci nebo v den jeho vydání zúčastnily jednání se zástupci - představiteli, kteří mohou být či jsou na věci zainteresovaní. Toto tvrzení nemá oporu ve spise. Soud jej sice opřel o zápis z pobytu I. W. v. O., zástupkyně UNESCO, ve dnech 9. a 10. 1. 2007. Tento zápis je však ze setkání 20 nezávislých odborníků, zástupců Památkového ústavu, architektů, představitelů města a zástupců investora, včetně zástupkyně UNESCO, přičemž předmětem setkání byla otevřená diskuze o plánovaných rozvojových záměrech v Praze, včetně výstavby na Pankrácké pláni. Jednalo se tedy o různorodý rozsah jednotlivých odborníků a architektů, a proto nelze nalézt určitý zájem úředních osob na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Soud rovněž subjektivně určil, že p. K. (úřední osoba) byl předpojatý s ohledem na jeho článek v časopise Euro. Tento závěr považuje stěžovatel za chybný, neboť zastávání určitého názoru k zástavbě Pankrácké pláně výškovými budovami ještě neznamená, že taková osoba je předpojatá. Navíc jeho článek vyšel v rádech měsíců po vydání rozhodnutí magistrátu.

[9] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 18. 11. 2015, přičemž uvedl, že se s argumenty uvedenými v kasační stížnosti stěžovatele ztotožňuje a shodně Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnosti je důvodná.

III. A Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že je důvodná. Stěžovatel po zrušujícím rozsudku kasačního soudu doručil osobně dne 23. 10. 2013 na podatelnu městského soudu jeho vyjádření k žalobě. Jak vyplývá ze soudního spisu i z odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud toto vyjádření nezaslal účastníkům řízení a nikterak k němu nepřihlédl při rozhodování ve věci samé. Nejvyšší správní soud se tedy musel zabývat otázkou, zda měl městský soud povinnost vypořádat se s argumentací uvedenou v daném vyjádření, přičemž pokud by dospěl ke kladnému závěru, byl by napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[15] Z § 34 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že „osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“

[16] Podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s. „předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech.“

[17] Ustanovení § 34 odst. 3 s. ř. s. obsahuje výčet procesních práv osob zúčastněných na řízení, a to jako „[...] právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo.“ Dále upravuje, že se těmto osobám doručuje žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. V poslední větě tohoto odstavce uvádí, že „osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.“

[18] Z uvedeného výčtu relevantní právní úpravy vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení, která soudu řádně a včas oznámila, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, není v některých procesních právech rovna účastníkům řízení (např. dispozice

s předmětem řízení), avšak soudní řád správní jí přiznává právo vyjádřit se k předmětu řízení, právo být slyšena a na podporu svých tvrzení právo navrhopat provedení důkazů.

[19] Odborná literatura k tomu uvádí, že „osoba zúčastněná na řízení hájí v řízení svá vlastní práva, může se přitom postavit na stranu kteréhokoli z účastníků, může však stát i samostatně. I osoba zúčastněná na řízení má základní právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 LPS. Konkrétní procesní oprávnění osoby zúčastněné na řízení plynou nejen z odst. 3 komentovaného paragrafu, ale též z dalších ustanovení SŘS, popř. jsou dovozována judikatorně [...] Vedle práv výslovně uvedených v § 34 odst. 3 SŘS tak má osoba zúčastněná na řízení např. právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce (§ 8 odst. 5 SŘS), právo být v řízení zastoupen (čl. 37 odst. 2 LPS, v SŘS je toto oprávnění patrné např. z § 42 odst. 2), právo na vyrozumění o nařízeném jednání (§ 49 odst. 1 SŘS), právo klást při jednání se souhlasem předsedy senátu otázky účastníkům, popřípadě svědkům a znalcům, anebo vyzvat tyto osoby k vyjádření k věci (§ 49 odst. 5 SŘS), právo na ústní vyhlášení rozsudku, proběhlo-li jednání (§ 49 odst. 11 SŘS), právo podat kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 SŘS), právo na doručení kasační stížnosti podané jinou osobou a možnost vyjádřit se k jejímu obsahu (§ 109 odst. 1 SŘS).“ (Pospíšil, P. In Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: *Soudní řád správní - online komentář*. 3. aktualizace. Praha : C. H. Beck, 2014, komentář k § 34).

[20] Dle dalšího komentáře k posuzované právní úpravě je zřejmé, že „byť to zákon výslovně neurčuje, že zúčastněná osoba, aby ochrana jejích práv mohla být reálnou, může též soudu předkládat svá vyjádření ke skutkovým i právním otázkám (uvádět „rozhodující skutečnosti“), k jejich podpoře pak případně navrhopat i příslušné důkazy“ (Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M.: *Soudní řád správní*. 1. vydání, C. H. Beck 2004, s. 58).

[21] Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že s právem osoby zúčastněné na řízení podávat soudu písemná vyjádření musí nedílně souviset povinnost soudu se s argumentací této osoby vypořádat. Bylo-li by tomu opačně, uvedené právo by bylo pouhou „prázdnou schránkou“ bez recipacity ze strany soudu, čímž by bylo porušeno právo vyjádřit se podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[22] Judikatura Nejvyššího správního soudu se již obdobnou problematikou zabývala v otázce povinnosti soudu vypořádat se s důkazními návrhy osoby zúčastněné na řízení, přičemž konstatovala, že „osoba zúčastněná na řízení má podle § 34 odst. 3 s. ř. s. právo předložit písemné vyjádření, což také stěžovatelka I učinila. Skutečnost, že rozsah přezkumu v řízení o žalobě je vymezen rozsahem podané žaloby a v ní uplatněnými žalobními body a že osoba zúčastněná na řízení nemá právo disponovat s předmětem řízení, ani právo na vypořádání vlastních žalobních námitek (srov. § 75 s. ř. s.), nezabavuje soud povinnosti její důkazní návrhy vypořádat [...] Má-li osoba zúčastněná na řízení právo podat své vyjádření, nelze konstatovat, že nemá právo předložit či navrhopat ke svým tvrzením důkazy. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení není ničím jiným, než oprávněním hájit svá práva, která byla napadeným rozhodnutím dotčena. Její postavení je z tohoto úhlu pohledu zcela srovnatelné s postavením účastníků řízení.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, čj. 9 As 294/2014 - 114).

[23] V rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 6 As 173/2014 - 186, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*disponuje-li osoba zúčastněná na řízení právem ve věci právně i skutkově argumentovat, musí mít také možnost svá skutková tvrzení opřít o relevantní důkazy, a bylo by proto proti smyslu jí výslovně přiznaných práv, kdyby jí bylo odepřeno právo navrhopvat na podporu svých tvrzení také důkazy. Výklad předestřený krajským soudem je proto nepřiměřeně formalistický, když osobám zúčastněným na řízení přiznává pouze práva, která jsou výslovně vypočtena v ustanovení § 34 odst. 3 s. ř. s. bez ohledu na možnost jejich reálného využití.*“

[24] S ohledem na výše uvedené judikaturní i akademické závěry není možné, aby se osoba zúčastněná na řízení mohla vyjádřit ve věci samé, aniž by městský soud k tomuto vyjádření přihlédl. Pokud judikatura dovodila, že soudy mají povinnost se náležitě vypořádat s důkazními návrhy osob zúčastněných na řízení, tak tím spíše mají povinnost přihlédnout k jimi tvrzeným skutečnostem, které mají být dokazovány. A to zejména ve věci, ve které je osobou zúčastněnou na řízení subjekt, na základě jehož žádosti bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Případným zrušením napadeného správního rozhodnutí může být bezesporu zasaženo do práv takovéto osoby, a proto je nemyšlitelné, aby se jejímu vyjádření nedostalo náležité odezvy ze strany soudu.

[25] V nyní posuzované věci stěžovatel předložil městskému soudu obsáhlé vyjádření, ve kterém namítal zásadní skutečnosti, mj. i nedostatek aktivní legitimace žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, zda se námitkami z vyjádření soud zabýval, a pokud se jimi zabýval a neshledal je důvodnými, byl povinný své argumenty uvést v odůvodnění rozhodnutí. Otázku aktivní legitimace k podání žaloby si byl městský soud povinen posoudit z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 As 79/2009 - 6, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 6 As 18/2011 - 410, příp. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, čj. 1 Afs 145/2008 - 135, publikován pod č. 1851/2009 Sb. NSS, a ze dne 5. 5. 2010, čj. 7 As 23/2010 - 73; nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, a ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, které se týkaly úřední povinnosti soudů posoudit otázku uplynutí prekluzivní lhůty a jejichž závěry lze v obecné rovině vztáhnout i na nyní posuzovanou věc). Pokud byl rovněž osobou zúčastněnou na řízení namítán nedostatek aktivní legitimace žalobce, byl městský soud povinen se s touto námitkou explicitně vypořádat v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[26] Jelikož soud výše dovodil povinnost správních soudů přihlédnout k právní argumentaci osob zúčastněných na řízení, do jejichž práv může být rozsudkem krajských soudů zasaženo, měl městský soud k předmětnému vyjádření přihlédnout v odůvodnění napadeného rozsudku. Není jeho povinností vypořádat se s každou námitkou, ale je nutné, aby se soud vypořádal alespoň se všemi základními námitkami, což v daném případě nebylo splněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008 - 13).

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 6, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za*

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud nevypořádal s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, a proto je námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná.

III. B Podjatost úředních osob

[29] Po vydání usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010 - 119, který kasační soud citoval již v rozsudku ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 91/2011 - 119, jenž je účastníkům řízení a osobě zúčastněné na řízení dobře znám, je nutné posuzovat se zvýšenou opatrností skutečnosti, které by mohly nasvědčovat naplnění rizika podjatosti úředních osob z titulu jejich poměru k obci.

[30] V nyní posuzované věci obsahovalo opomenuté vyjádření stěžovatele mj. i argumentaci rozporující, že by byli úředníci územního samosprávného celku podjatí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud tuto argumentaci nikterak nezohlednit v napadeném rozsudku, a proto Nejvyšší správní soud nemůže věcně přezkoumat napadený rozsudek v otázce (ne)podjatosti těchto úředníků magistrátu. Městský soud se musí nejprve vypořádat i s argumentací stěžovatele a následně znovu rozhodnout ve věci samé.

[31] Městský soud v novém rozhodnutí zváží všechny okolnosti týkající se sporného jednání u tzv. „kulatého stolu“, přičemž zohlední, že se úředníci samosprávného celku, vykonávající státní správu v přenesené působnosti, zúčastnili tohoto jednání, kterého se však nezúčastnili všichni účastníci správního řízení (nevládní organizace a spolky). Naopak pokud se jednání zúčastnili představitelé samosprávného celku a zástupci developera a na tomto jednání se mj. diskutovalo i o sporném stavebním záměru, otázka jejich případné podjatosti musí být zvažována, a to i přes to, že by se závěry městského soudu nemusely změnit oproti závěrům formulovaným v nyní napadeném rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že shledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů jako relevantní, a proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v novém rozsudku zohlední právní argumentaci obsaženou ve vyjádření stěžovatele ze dne 21. 10. 2013 a náležitě se s ní vypořádá, přičemž bude vázán názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. shledal jako důvodnou a zrušil rozsudek městského soudu.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti nerozhodl Nejvyšší správní soud, jelikož v případě zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o nákladech rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu